

FOLK OG LAND

NR. 4, 23. ÅRGANG

LØRDAG 23. FEBRUAR 1974

LØSSALG KR. 2,—

ODD MELSOM:

Den bakvendte verden

Det var flere som handlet overilet i 1940, men ikke alle hadde anledning til å emigrere.

Så har Krigsinvalidforbundet med god støtte av både gamle og unge Høyre satt igang en ny runde med hets mot de domfældte NS-folk igjen, men ettersom folke meningen jo — som iallefall partipolitikerne burde ha oppfattet etter siste stortingsvalg — har endret seg, skjer det med mange hykleriske ord.

Foranledningen til det nye oppstyret, som spesielt Balsruds SJØFARTSTIDENDE og AFTENPOSTEN har ydet stor og intens oppmerksomhet, er at det blant de nyvalgte stortingsrepresentanter for Sosialistisk Valgforbund er oppdaget to som i sin pure ungdom og for nære på tredivde år siden ble rammet av det vi kaller urettsoppgjøret. Dermed skulle de etter Krigsinvalidforbundets (og Høyres) mening ikke være moralsk verdige til å ta sete i Norges nasjonalforsamling.

En vet ikke enten en skal le eller gråte når en snakker om verdighet i forbindelse med den forsamling som misbruker denne «verdighet» til å handle stikk i strid med folke meningen på så å si alle punkter, slik et utall av meningsmålinger har vist. La nå det fare.

Men, når det først er tale om moralsk verdighet, så vil vi for vår del si at vi nok

synes at de to som i sin tid ble rammet av et umoralsk og grunnlovsstridig politisk rettsoppgjør, ledet og gjennomført av åpenbart inhabile dommere og andre jurister, selv burde ha overveiet om de kunne føle seg vel blant en forsamling som ikke bare påtok seg ansvaret for urettsoppgjøret, men som til denne dag har nektet å råde bot på uretten. Med andre ord om det ikke er de to straffedømte som kom i dårlig selskap da de ble innvalgt på Stortinget.

Og når det gjelder det høyrøstede Krigsinvalidforbundet, så må det være tillatt å gjøre oppmerksom på at det ikke omfatter mer enn høyst halvparten av de virkelige krigsinvalid i det

te land. For det første har det vært lett med lys og lykte over det ganske land for å finne frem slike invalider som man kunne gi pensjon. For det annet er tidligere NS-folk som ble skadet under kampene i Norge inn til 10. juni 1940 utelukket fra både medlemskap og fra hjelp. Det samme gjelder sivile NS-folk som ble utsatt for overlast under okkupasjonen og de mange, mange invalide frontkjempere.

Så, når alt kommer til alt, så synes vi ikke Krigsinvalidforbundet burde være de første til å klage. Aller minst på bakgrunn av at de tidligere NS-folk — deriblant de to stortingsrepresentanter — har vært, og er, med på å betale den spesial-

erstatning de seirende får fordi de kom med på den vinnende side.

Enn om de tapende krigsinvalid hadde visse ønsker med hensyn til moral og verdighet hos stortingsrepresentanter? Bl. a. at ingen av dem har skutt eller latt sky-

(Forts. side 8)

Det sies at historien gjentar seg. Som et foreløpig klimaks på den senere tids «høyrevri» har vi også fått et veritabelt sammenstøt med tørre never mellom det nasjonalistisk pregede NUF og venstre-orienterte studenter på Blindern. Herom på side 4.

ELLERS
BRINGER DAGENS AVIS:

HISTORIESTUDENTENE I
BERGEN PROTESTERER
(side 2)

FOLK OG LAND UTSOLGT!
Abonnentkampanjen (side 3)

FRONTKJEMPERNE IGJEN
Kommentar til en bokanmeldelse (side 3).

DÅRLIGERE TIDER
I DANMARK
Et skattespørsmål (side 4)

INSTINKT OG SAMFUNN
Siste del av Hoaas' artikkel
(side 5)

OG SOM VANLIG
vil De finne litt av hvert mellom hovedoppslagene.

Kreml frykter den gule fare

Moskva er hovedfienden, hevder Peking

Efer at China kom med som supermakt nummer tre, har Kreml-herskerne mer og mer blitt klar over, at de er kommet i omtrent den samme strategiske stilling som Hitler i slutten av 30-årene. Selv om dimensjonene er vesentlig større, med hele kontinenter istedenfor stormakter på spillebrettet, er russerne idag likevel i den beklemmelige situasjon, at de må regne med mulighetene av en tofrontskrig med USA og det amerikansk-dominerte Vest-Europa på den ene siden og China på den annen.

Dette er den praktiske virkning av bruddet mellom Peking og Moskva slik det utviklet seg etter Stalins død, noe som øyeblikkelig ble forsøkt utnyttet av amerikanerne og som endte med ping-pong diplomatiet etc. for få år siden.

De russisk-kinesiske sammenstøtene langs grensene i det indre av Asia, og de påfølgende militære oppladninger samme steds, er betegnende for hvordan begge parter bedømmer situasjonen. Men på den andre siden av Atlanteren smiler

Pentagon: Ennu en gang er det lykes å sette en stor og folkerik stat i ryggen på den sterkeste fastlandsmakt. Nu må gjerne krigen komme.

At dette er — og nødvendigvis må være — Kreml-ledernes oppfatning, vil for tone seg innlysende for de fleste, og at man like selvfølgelig finner det bekreftet i russiske massemedier, sier seg også selv. Saken er dog såpass interessant, at vi skal trekke frem noen vurderinger av kinesisk politikk, slik de er fremkommet i den sovjetiske regjeringsavisen «Isvestija» og det halvoffisielle «Internasjonalt liv».

Det heter bl.a. at Peking-regimet stiller seg meget tvilende til hvorvidt tesen om den såkalte «fredelige eksistens» har alminnelig gyldighet. Dessuten utelukker kineserne heller ikke muligheten for en krig med Sovjet-Unionen, som betegnes som «Fiende nr. 1».

At den kinesiske ledelsen bevisst går inn for å forstyrre de sovjetiske forbindelser med de store vestmaktene samt Japan, er et annet trekk ved Pekings utenrikspolitikk russerne har merket

seg.

Videre heter det at China sammen med Albania torpederer alle forsøk på «nedrustning» som Sovjet-lederne går inn for gjennom FN, og at kineserne betegner enhver streben etter «avspenning» som «provisorisk».

Men det verste av alt er at kineserne tar opp «territorielle spørsmål» hvorved de også navngir bestemte områder. Det heter at kineserne streber etter «å likvidere hele systemet av internasjonale overenskomster, som fastslår resultatene etter Den 2.

(Forts. side 8)

Atter er det lyktes sjomakten å sette en stor og folkerik stat i ryggen på den sterkeste fastlandsmakt.

HVA ANDRE SKRIVER

Vi sakser fra:

FRIA ORD

Det britiske samfunn befinner seg siden årsskiftet i den vanskeligste situasjon det har opplevd siden årene etter den 1. verdenskrig — for mer enn et halvt sekel siden. Den engelske økonomi er kommet inn i en tilsynelatende håpløs katastrofetilstand. På den ene side er det den av regjeringen nødvendvungen innførte 3-dagersuken, som peker hen mot en økonomisk ruin, på den annen side er det kullgrubearbeidernes fagforeninger, som gjennom sine streiker tydeligvis har satt seg fore allerede i denne måned å knekke ryggen på den konservative regjeringen Heath.

Med hensyn til den uro som hersker i forbindelse med olje- og energikrisen i sin alminnelighet og de raskt stigende øvrige råvareprisene, så kan man vel si at uansett hvilken regjering som kommer til å ta makten etter et nyvalg, så vil den ikke ha noen lyse utsikter i vente. Derom taler bl.a. det faktum at den britiske handelsbalansen ifjor oppnådde det største underskudd, som er notert i Englands historie — 2.348 millioner pund, d.v.s. 25 milliarder svenske kroner! Man er innstillet på at inneværende år kommer til å gi et enda dårligere resultat.

Man kan bli meget trett av «pedagog», psykolog- og politikernakk.

Vi har i de senere år fått tutet ørene fulle om kommunikasjonsvikt, manglende kommunikasjon mellom generasjonene, manglende kommunikasjon mellom politikere og befolkningen osv. osv. osv.

La oss finne frem fremmedordboken og se hva kommunikasjon egentlig betyr. Det betyr sånn rett og slett «å sette seg i forbindelse med».

I det øyeblikk vi dreier på tallsleven på telefonen, kommuniserer vi. Når telefonen tas av den vi ringer opp, så har vi kommunisert — og så kommer samtalen, som kan forme seg som alminnelig sludder om dagen og veien eller være opplysende. Altså

er vi inne i informasjonen.

Og at politikerne i de siste mange år har unnlatt å informere befolkningen, det er så sant som det er sagt. Kommunikasjonen her i landet er det ikke noe i veien med, det sørger statsbanene og telefonselskapene for.

Vi er meget trette av det pseudo-vitenskapelige språk de halvstuderte røvere og deres etterplaprerer i den politiske verden oppvarter oss med. Det kommuniseres som aldri før her i landet — i telefonen, i radioen, i fjernsynet, i pressen. Vi kommuniserer og kommuniserer og kommuniserer. Men at språket utgjør et politiker- og «pedagog»-kaudervelsk er en annen sak.

Under livegenskapet het det om adelsmannen, at han talte fransk med sin tjener, tysk med sin hund og kun dansk med sine bønder. Idag taler den herskende klasse ikke engang dansk til bønderne.

Det var like før vi satte inn amerikanske tropper til å kjempe for Israel. Tusenvis av amerikanske marinesoldater, utdannet i Mojaveørkenen i California, ble fløyet til Midt-Østen ferdige til innsats. Flere tusen tonn amerikansk militærutstyr ble tatt fra avdelinger av US-Army i Vest-Tyskland, slik at de ikke ville ha vært i stand til å forsvare Europa i tilfelle av et angrep.

Offisielt finnes det ingen militær-allianse mellom Israel og USA. Orienterte iakttagere tror det må eksistere en hemmelig avtale! Det amerikanske folk og våre al-

TRYKKFEILSDJEVELEN HERJER

Det later til at undertegnede er spesielt forfulgt av trykkfeilsdjevelen, men det er tavelig av ham å la det gå ut over den stakkars Adolf Hitler som ellers også stadig er ute i hårdt vær.

I anmeldelsen av den nye Hitlerboken, side 3 i forrige nummer, er det i annet avsnitt, tredje spalte etpar forbytninger av navnet Hierl og Hitler som gjør det hele meningsløst. Det var ikke «Hitlers svikt» som gjorde at partiet ikke var rustet til maktovertagelsen, men Hi-

lierte i NATO er blitt holdt i uvitenhet om de illegale og hemmelige militære garantier, som de jøde-kontrollerte myndighetene i Washington har gitt Israel. I virkeligheten kan det ikke dreie seg om en skikkelig allianse mellom to nasjoner, da Israel ikke på noen måte kan gjøre gjengjeld og hjelpe oss. Med jøder som Kissinger og Schlesinger i den amerikanske regjering er vi faktisk bare en del av det zionistiske imperium. Det er halen Israel som logrer med hunden!

Englands krise går videre. Men senteret for oppmerksomheten fjerner seg fra lønnsstiviser, overtidsforbud og streiker. Problemet stikker dypere enn som så. Det britiske folk kan leve i månedsvis under ubehaget av for dårlig belysning, for lav stuetemperatur eller manglende offentlige kommunikasjoner — dersom det bare vet at situasjonen i siste omgang likevel vil bli bragt under kontroll. Men dette må det ikke være noen tvil om.

Umedgjørligheten hos LO-lederne, som ikke gjør det ringeste forsøk på å skjule sin marxistiske krigslyst, gir de engelske velgerne en slags «einmalig» anledning til å markere hvor de står. Men selv om Heath skulle vinne en klar valgseier, blir hans regjering nødt til å sette makt bak lovgivningen. Lovver alene er ikke tilstrekkelig til å opprettholde ro og orden. Det forestående slaget om Storbritannia burde kunne bli en riktig lærepenge for hele verden.

erls (5. linje i avsnittet). Det var heller ikke Hitler som i likhet med Göring ble en forsaker, men på den samme Hierl. (14.-15. linje i avsnittet.)

Siegfried

LEDEREN I FORRIGE NUMMER

ble noe skjemet av at en linje, som ikke hadde noe der å gjøre, kom til å innlede redaktørens betraktninger. Første linje skulle lyde: «Det er blitt sagt at kun de rettferdige har sinnets fred». Dermed blir ikke innledning fullt så underfundig.

OKKUPASJONSHISTORIEN:

HISTORIESTUDENTENE I BERGEN PROTESTERER

Mot fortsatt hets mot tidligere NS-folk og fortsatt historieforvrengning.

Vi har nevnt tidligere her i FOLK OG LAND at det ved universitetet i Bergen fra 1970 av har vært igang et forskningsprosjekt om Nasjonal Samling i Norge. Det var professor Rolf Danielsen og universitetslektor Stein Ugelvik Larsen som satte seg i spissen for dette og prosjektet har vært gjennomført i samarbeide mellom Historisk Institutt og Sosiologisk Institutt med økonomisk støtte av Norges almenvitenskapelige forskningsråd.

Det foreligger allerede en rekke hovedoppgaver bygget på emner i tråd med dette prosjekt og det har vært gledelig å se det alvor og det forsøk på objektivitet man har gått løs på oppgaven med, trass i den hjernevask disse har vært utsatt for gjennom årrekker. Ikke minst på bakgrunn av den skandaløse historieomskrivning omkring okkupasjonstiden og Nasjonal Samling som ellers har vært prestert i dette land.

I disse dager har man fått et bevis på at oppfatningen av både hendelser og mennesker endres eftersom opplysningen stiger. I BERGENS TIDENDE for 28. januar, finner vi således, i tilknytning til den nye hets som er satt igang på bakgrunn av «avsløringene» om at to av de valgte stortingsmenn er dømt som «landssvikere», et innlegg under titlen

OKKUPASJONSHISTORIEN

Allmannamøte for hovedfagsstudentene ved Historisk Institutt, Universitetet i Bergen, samlet til møte torsdag 25. januar 1974, vil uttale følgende:

I anledning kampanjen mot stortingsrepresentanter vedrørende deres forhold under krigen vil vi minne om

at et enstemmig presidentskap i Stortinget og et flertall av Stortingets representanter «hadde sagt seg villige til å sette Kongen og Regjeringen ut av funksjon og gi et riksråd, der nesten halvparten av medlemmene var NS-folk eller andre utpregede tysksympatiserende, så å si diktatorisk myndighet».

(Sitert fra M. Jensen: «Norges-historie»).

at norsk industri var et ledd i den tyske krigsmaskin og ved krigens slutt enleverandør av svovel til Tyskland.

at ca. 150.000 nordmenn under krigen var engasjert i oppbyggingen av «Festung Norwegen».

«Utviklingen gikk endog så langt at krigsdeltakernes forening, nettopp fordi de var krigsdeltakere, forlangte å få, og fikk fortrinnsrett ved tyske arbeider».

(Sitert fra «Undersøkelseskomisjonen av 1945»).

at fylkesmyndighetene i Sør-Trøndelag sendte ut kunngjøring om at norske arbeidere skulle sette istand flyplassene Lade og Værnes — dette på et tidspunkt da norske styrker kjempet nord og sør for Trondheim.

Et liknende vedtak ble fattet av kommunale myndigheter i Oslo vedrørende Fornebu.

Eksemplene kunne vært flere. Men det tjener ingen hensikt. Det vi vil ha fram er det meningsløse nå — snart 30 år etter frigjøringen — å henge ut mennesker som i tenårene sviktet. Vår okkupasjonshistorie er ikke mer ærerik enn at vi skulle gå mer stille i dørene med hensyn til krav om nasjonal holdning.

Randi Andersen
Tillitskvinne for
hovedfagsstudentene.

☆

Naturligvis reserverer vi oss mot uttrykket om at de som mente å tjene landets interesser best under okkupasjonen ved å slutte seg til Nasjonal Samling «sviktet» mere enn andre nordmenn gjorde, men det får nå stå hen. Studentene taler jo i den vanlige jargong de er lært opp i under skolegang og studier. Viktigere er det at de etter å ha studert forholdene er anstendige og modige nok til å stå åpent frem med det disse studier har lært dem.

Det burde også være et skudd for baugen på høyrefolkene (og kommunistene) som har satt seg i spissen for den nye hetsen mot tidligere NS-folk.

Definisjon:

NATO, står det i vårt uoffisielle leksikon, er en forkortelse for No Action — Talking Only.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktør:
ODD ISACHSEN, ansvarlig

Redaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSEN

Medarbeidere:
OLAV HOAAS, ALEXANDER LANGE, ODD MELSOM

DET KNIRKER

Det er adskillig liv og røre i den politiske andedammen her på bjerget, skjønt vi ifølge tradisjonen skulle være hjemmehørende i Europas såkalte «rolige hjørne». Noe forsterket blir de skremmende inntrykk dertil av urovekende meldinger fra det store utland, hvorfra det meldes om stygge tilløp til militærkup i Italia. Og det enda man ikke engang har fått tid til å ordne opp med de forrige kupmakerne, nemlig oberstene i Hellas.

Heldigvis ble meldingene fra Italia betimelig dementert, og det kup man på enkelte hold hadde fryktet (og på enkelte andre hold kanskje håpet på) er foreløpig utsatt inn-til videre.

Og bra er vel det, for her er jo så uendelig meget å passe på allikevel. Vi har plutselig fått «nazister» på Stortinget! De er riktignok forkledt som en slags kommunister, og taler de sistnevntes sak — men allikevel. Og på de venstreradikales høyborg, Blindern, hører vi at fire «ny-nazister» har gått amok og nærmest overfalt 300 fredelige studenter, som kom for å kaste dem ut. Dette med «nazisme» må da forøvrig være et særdeles interessant tilfelle, da den som kjent har vært «død» helt siden 1945.

Det blir meget på en gang, så det er ikke til å undres over at det skulper lystig i andedammen. Der tales endog om et nytt «rettsoppgjør». Vi har selvfølgelig misforstått det, men det kunne faktisk se ut som om også kommunistene skal trekkes med i dragsuget denne gang. Ja, for man har da visselig hentet fram så meget skummelt fra kommunistpartiets merittlister, at vi har vanskelig for å begripe at ikke hele partiet ble trukket for retten i 1945.

Det ble ansett for skjerpende om man hadde meldt seg inn i NS EFTER den 9. april 1940. Når man har sett utdragene fra kommunistavisen «Arbeideren», skulle man tro det ville være skjerpende å ha vært medlem av NKP FØR den 21. juni 1941.

Den iherdige plapring som høres fra alle hold ved denne vesle korsvei, har unektelig et latterlighetens skjær over seg, men for de mer skarptseende (og for alle rettssvindlerne) innevarsler den også fare. At komplissene fra krigsårene i opphetede øyeblikk begynner å trekke frem hverandres «svin på skauen», kan jo hurtig føre til at legenden om det tyske «overfallet» og NS' «forræderi» får noen leie brister. Eller sagt med andre ord: At den fryktede omvurdering av hele «rettsoppgjøret» etc., etc. kommer langt tidligere enn ventet. Det røde venstre er på offensiven her i kongeriket, og lar seg neppe stanse av mimrende røsters tale om de blodige 40-årene. Når alt kommer til alt, så var det jo heller ikke kommunistene, som hadde regjeringsmakten og la opp katastrofepolitikken i 30-årene.

Om historiens kvern maler langsomt, så går den dog hele runden til sist. Og er det kommunistenes tur idag, så blir det nok snart flere som må finne seg i å svare på ubehagelige spørsmål. Fra Finn Gustavsen foreligger det allerede «trussel» om å avsløre kompromitterende forhold i fortiden til noen hver på Stortinget. Så vi kan formodentlig vente oss «fresk seilas» i andedammen i tider som kommer.

Det er vanskelig i en sak som denne, å komme utenom filosofens ord om at «det falske og absurde avslører seg selv til slutt, derved at det på sin topp blomstrer ut i selv-
motsigelser».

Folk og Land utsolgt

Vår abonnentkampanje fortsetter — prøvenummer blir sendt til alle landets kanter, mens kuponger og navnelister stadig kommer inn til redaksjonen. Også på nyåret har vi fra én og samme leser mottatt hele 36 adresser, det samme antall som «rekord»-holderen fra fjordåret oppgav. Denne gangen var det Vestfold fylke, som dermed hadde den høyeste «skåring» og positivt svar foreligger allerede fra flere av dem som fikk tilsendt våre prøvenummer.

F. og L. nr. 1 og 2 utsolgt
Pågangen av kuponger og «subskripsjons-lister» har vært så stor, at den — sammen med nyttegninger etc. — har ført til at hele restopplaget av avisens nr. 1 og 2 for i år er revet vekk. På den annen side er det nok altfor dristig å regne med at alle som får tilsendt sine prøvenummer, også blir abonnenter. Det gjelder derfor at alle sender flest mulig adresser.

«Germanernes fortid og fremtid»
Lektor Hoaas' omtalte (og omstridte) bok, sender vi gratis til alle som enten skaffer tre nye abonnenter eller

sender oss mer enn ti adresser til — vel og merke — potensielle meningsfeller og abonnenter.

Vi gir hermed bestemmelsen tilbakevirkende kraft, slik at boken en av de første dagene også blir sendt til alle dem, som allerede oppfyller disse kravene.

Visste ikke om F og L.

Ikke rent sjelden hender det at folk stikker innom redaksjonen, eller de skriver til oss og forteller at de «slett ikke ante at det eksisterte en slik avis som Folk og Land». I de tilfellene hvor det dreier seg om unge mennesker eller andre utenforstående, kan nok slikt forklares, men når gamle «vete-

raner» kommer med slike utsagn, da tyder det på dårlig forbindelse i rekkene.

Bruk jungeltelegrafen!

Vårt reklamebudsjett tillater ingen storkampanje på riksbasis — iallfall ikke på lenge ennu. Vi ber derfor alle som bor i tradisjonelt sett «nasjonalbevisste» deler av kongeriket om å informere sine venner og bekjente. Hvordan er det f.eks. i de typiske NS-strøk i våre dalfører? Holder du Folk og Land, mens din gamle kampfelle på den andre siden av gjerdet ikke vet at den finnes?

Slikt er for galt — gjør noe med det!

Har De noen kjente som kunne tenkes å være interessert i å lese Folk og Land? Vi ekspederer gjerne et par

GRATIS PRØVEEKSEMPLARER

hvis De bare sender oss vedkommendes navn og adresse. Vennligst fyll ut:

Navn
Adresse
Poststed

Historien om frontkjemperne

Et svar til Litteratus

Litteraturen omkring de like og meget leseverdige norske frivilliges innsats på forsøk, «I forreste linje», østfronten i den 2. verdenskrig er sparsom.

Rent historisk og dokumentarisk ruver Halles «Fra Finland til Kaukasus» som en ensom bauta i landskapet.

På det skjønnlitterære plan bør Sven Halses heder-

fatt i en ny bok om emnet, nemlig Sigurd Senjes «Quislings gutt», og jeg leser med spenning og stigende forbauselse.

For å si det klart:

Ikke siden «anmeldelsen» av Hewins' Quisling-biografi i 1966, har jeg lest maken til konsentrasjon av usakeligheter og skjellsord i en bok-omtale.

På grunn av ordbruken og argumentasjonen er det vanskelig å avgjøre om denne «anmeldelse» er et resultat av komplett misforståelse — eller av ren kranlevorenhet.

Jeg mener leserne har noe mer krav på saklig informasjon om «Quislings gutt» enn dette.

Forfatteren, Sigurd Senje, er lærer. Han har skrevet flere bøker for barn og ungdom. Disse bøkene er ment å skulle fungere som støtte-litteratur i barne- og ungdomsskolen.

Vi har nå gjennom årtier vært vitne til en konsekvent gjennomført indoktrinering av skolebarn når det gjelder emnet Den 2. verdenskrig.

(Forts. side 7)

Senjes bok ville skape motforestillinger til den ensidige fremstillingen av frontkjemperne.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

En ny Hird?

Da nasjonalsosialistene startet sin politiske kamp i 30-årenes kaotiske Tyskland, så viste det seg snart at deres møter ble gjenstand for stor «oppmerksomhet» i form av terror og bråk fra den kommunistiske «Rot-front».

De nasjonale bevegelsene i Norge, og da i særlig grad Nasjonal Samling, møtte de samme forhold. Deres møter ble forstyrret av militante kommunister av alle avskyninger.

I Tyskland svarte nasjonalsosialistene med SA — «Sturm Abteilung». Halvmilitære politiske storm-tropper, som snart avgjorde kampen om gaten til sin fordel.

Nasjonal Samling skaffet seg også sitt møtevern — Hirden. Og det var plutselig ikke så lett lenger å være politisk ramp — eller kommunist, som det gjerne kalles.

Det påstås at historien gjentar seg til en viss grad. Det kan se slik ut. Studentene på Blindern fikk ihvertfall oppleve å se det de trodde var blitt gjemt og glemt i en støvet fortid — fire unge menn som kalte seg nasjonal-revolusjonære, og som mente at det å være hvit og nordmann ikke var noen skam! Selvsagt ble disse straks oppfattet og bedømt som «ny-nazister». Og så skjedde det igjen — nasjonalistenes «stand» skulle ødelegges — deres meninger måtte ikke bli hørt. Fysisk makt ble som vanlig tatt i bruk av flere av den kommunist-inspirerte bermen på flere hundre studenter som etterhvert samlet seg — men nasjonalistene viste å kunne holde ut overmakten i imponerende grad. Forsøket på å drive seriøs politikk i kretser som altfor lenge har vært knuget under et åndelig kommunistisk diktatur, viste at behovet for et møtevern også er aktuelt i 1974. Nasjonalistene betyr tydeligvis en slik fare for de andre og mer mangelfulle politiske grupperingene, at de ikke vil være en åpen politisk kamp med de nasjonal-revolusjonære. Men de vil antagelig komme til å angre at de valgte en voldelig løsning også denne

gang. De har selv bedt om det nå, og de vil få alt som tilkommer dem. Den nye hird, det nye SA — vil ikke kjempe mindre fanatisk for vår tids nasjonalisme. Og kommunistene og deres demokratiske haleheng skal huske, at kampen om gaten og folket har nasjonalistene alltid vunnet! Nederlaget for nasjonalismen — i form av enten nasjonalsosialisme, fa-sisme eller nasjonalisme — har alltid kommet ved at den internasjonale kapitalisme har gått hånd i hånd med den internasjonale kommunismen og de udugelige de-

mokratier, i et stormløp mot den eneste fare som truer disse folkefiendtlige regimers eksistens — Nasjonalismen. ...

Men en dag vil man vel ha gjort samme feil så ofte, at selv de menneskemasser som lider under disse despotier vil våkne til bevissthet om seg selv og samle seg under de riktige fanene. I mellomtiden vil nasjonalister verden over bringe budskapet ut — om nødvendig etter de har feiet kommunister og reaksjonære vekk fra gaten! Det er nå opp til disse om vi får en ny hird!

N.U.F. tørnet sammen med venstrevridde studenter

Fra Nasjonal Ungdomsfylking har vi fått følgende rapport fra en aksjon i studentmiljøet på Blindern:

Torsdag 31. januar, ble det på universitetet på Blindern arrangert en stand i regi av Nasjonal Ungdomsfylking. Det skulle vise seg at de nasjonale standpunkter og raseteorier Fylkingen gjør seg til talsmann for, virkelig skaket og skremte den del av studentene som aldri har kunnet føle solidaritet med sitt folk og som fremdeles er dysset inn i en reaksjonær og farlig søvn, hvor myten om rasenes likhet er den vesentligste del av drømmebildet.

Fylkingens fire representanter ble bedt om å fjerne sin stand av en raskt tilstrømmende hop av venstrevridde, som på ingen måte ønsket konkurranse i miljøet på universitetet. Fylkingens

medlemmer ble på post, og det utviklet seg til en hissig debatt. Da den tilstrømmende skare av studenter som ville «fjerne ny-nazistene», var blitt på omkring 300-400, hadde noen av de «tapreste» mot nok til å forsøke seg med det eneste argument de mener å kunne vinne noe på — vold! Men også der skulle de vise seg å ha foregnet seg på Fylkingens folk! Det var nokså betegnende for situasjonen, det vi fant å lese om aksjonen i avisen Morgenbladet: —

— representantene for Ungdomsfylkingen skulle trenes ut. Fysisk makt ble besvart med samme mynt i flere etapper, hvor representantene for Ungdomsfylkingen delvis klarte å oppveie numerisk underlegenhet med overlegen fysisk styrke.»

Morgenbladets melding om aksjonen var forøvrig preget av en overraskende saklighet. Det kan man imidlertid ikke akkurat si om Dagbladets reportasje, som allerede i overskriften — «Ny-nazister gikk amok på Blindern» — prøver å få sine lesere til å tro at Fylkingens fire deltagere hadde gått løs på en «forsamling» av uskyl-dige studenter. Et utdrag av den sterkt fargede reporta-

...og skremte en del av studentene.

(Forts. side 6)

«Folk og Land»s opgave i Danmark

...fremmedgjørelsen og antikulturen piskes frem som det eneste saliggjørende.

Langt, langt tilbake i tidernes morgen — længe før der var årstal at måle tiden med, — «dengang gudesønnerne levede», som det står skrevet i vor nordiske Edda og i bibelen, — fødtes det folk vi tilhører.

Men hvem er vi? — hvorfra kommer vi? — Hvor går vi hen? — Har livet nogen mening?

Oplosningens tid

Dette er de spørsmål, som en rodløs oplosningens tid kræver besvaret. Alle har så frygteligt travlt med at skynde sig og får dog stadig mindre ud af det. Ingen har tid til at leve, skønt fritiden er mere udstrakt end før. Det er som om, vi er ved at miste forbindelsen med selve livet for at blive et nummer i en maskine. Et system, hvor en lille, sammensvoren bande af internationale topforbrydere tilsyneladende har held med at putte folk blår i øjnene og slavebinde dem. — Så er det jo klart, at ingen må vide for meget om livets og tilværelsens mening.

Antikultur

Det er ingenlunde nogen til-

fældighed, at fremmedgjørelsen griber om sig som en mare og antikulturen piskes frem som det eneste saliggjørende. Sæd og skik bliver gjort til grin som foragtelige traditioner. Vor selvbestemmelsesret affærdiges som gammeldags nationalisme, alt imens vort ældgamle folkestyre på det nordiske tings grundvol med borgernes direkte indflydelse i de anliggender, der angår dem selv og en rimelig medindflydelse i Rigets fælles sager, bogstavelig talt er blevet en saga blot.

Genrejsning

Derfor er det så vigtigt som aldrig nogensinde før, at finde den grundvold, hvorpå vort folk, vort land og vor kultur skal genrejses. Men vi må se os godt for og gå grundigt til værks; thi niddinge lurar bag hver en krog, forrædere i fremmed tjeneste og skvadderhoveder med en til forbrydelse grænsende naivitet. Det er vor opgave at finde, ja genfinde Nordens folkelige og kulturelle grundfjæld, hvorpå vort folk og vor kultur kan genrejses.

DÅRLIGERE TIDER I DANMARK:

SKATTENEDSÆTTELSE NATURLIGT

Efter et tidsrum med kraftig højkonjunktur og voldsom mangel på arbejdskraft er der nu udsigt til en viss nedgangskonjunktur med nogen arbejdsløshed. Og hvorledes vil dette så påvirke skatterne? Vil det eventuelle konjunkturomslag gøre skattenedsættelser umulige og skatteforhøjelser uundgåelige?

Indrage købekraft

I de perioder, da samfundet var præget af højkonjunktur med overfuld beskæftigelse, er skatterne gang på gang blevet presset i vejret. Dette er blandt andet sket, fordi regeringer og folketing har betragtet skatten som et konjunktur-udjævnende instrument. Man har ment, at når der var højkonjunktur, gjaldt det om at holde denne under kontrol, således at det hele ikke løb løbsk. Og hertil kunne skattestigninger medvirke, idet større skatter ville inddrage købekraft fra befolkningen og på den måde få hjulene til at snurre lidt langsommere.

Forbedre købekraft

Nu da samfundet muligvis står foran en lavkonjunktur med arbejdsløshed, kan regering og folketing igen anlægge den betragtning, at skatten er et konjunktur-udjævnende middel. Politiker-

ne kan sige, at hvis der kommer lavkonjunktur, gælder det om at holde denne under kontrol, således at det hele ikke går i stå. Og hertil kan skattenedsættelser medvirke, idet mindre skatter vil forsyne befolkningen med mer købekraft og på den måde få hjulene til at snurre lidt hurtigere. Hvis det er rigtig at sætte skatterne op i gode tider, må det formentlig også være rigtigt at sætte dem ned i dårlige tider.

Hvad er forkert?

Er man tilhænger af skatteforhøjelser både i opgangstider og nedgangstider, er der noget i vejen med logikken. Det er i hvert fald svært at forstå, at en opskruning af skatterne er en ansvarsbevidst handling, når det går opad, og at en nedskruning af skatterne ville være en ansvarsløs gerning, når det går nedad. — En af delerne må da være forkert?

Hans E.

Stakkars «Zicky Dick»

Det er ikke alltid like lett å være president i et demokratisk land. De krav man møter, og blir nødt til å ta visse hensyn til, er ikke alltid like lett å få løst på en måte som tilfredsstiller alle. Derfor blir det som oftest noe halvgjort, uferdig og tannløst over hele det demokratiske administrasjonsapparatet. «The Cross and the Flag», summerer opp noen av de ting som har gjort Nixon til en forgremmet og tidlig eldet mann til sinns:

Det kreves

- at han hjelper de fattige, men han må ikke øke skattene!
- at han er høflig mot pressen, selv om den river ham i småbiter!
- at han øker bøndernes inntekter, uten å øke konsumentenes utgifter!

at han forsvarer USA's nasjonale sikkerhet, men intet må likevel skjules for offentligheten!

at han skal sørge for at Israel vil bestå, uten at amerikanerne skal foreta noen innblanding!

at han skal hjelpe verdens små nasjoner mot aggresjon, men passe på at USA ikke blir «verdenspolitimann»!

at han skal sørge for at NATO er like sterkt som Warsawa-pakten, men likevel må amerikanske styrker trekkes ut av Europa!

at han holder et strengt øye med pornografien, men likevel må det ikke øves sensur!

Og slik kunne vi fortsette. Det er nok en og annen hjemlig statsminister som også nikker gjenkjennende på hodet kanskje? Minner jo endel om hva som blir prestert av krav i Stortinget av de «folkevalgte».

Denne oppgave er Folk og Land med til å løse. Vi oppfordrer hermed alle danske læsere til å gjøre en alvorlig innsats for å utbrede kendskabet til bladet i Danmark.

INSTINKT OG SAMFUNN

Mennesket i etologiens lys

AV OLAV HOAAS

VI Mennesket i konflikt med seg selv

II. halvpart

Hos mennesket som har behov for å forstå sine gjerninger i en meningsfull sammenheng, må vi vente at der blir gitt en teoretisk forklaring på den adferd som legges for dagen. De volds handlinger som man instinktivt øver i et uharmonisk samfund, vil man gi en begrunnelse for både overfor seg selv og andre. Slike begrunnelser er gjerne av religiøs, moralsk eller ideologisk natur. Man sier kanskje at man føler seg undertrykket, misbrukt, fremmedgjort eller ringeaktet. Men den iakttagelse vi nettopp har gjort, gir oss grunn til å overse de fornuftsforklaringer folk gjerne gir på sine handlinger. De egentlige drivkrefter vil som regel ligge dypere og på et plan som menneskene hittil ikke har forstått. Som et godt eksempel på dette har vi troen på hekser. Man vil utrydde noen mennesker med den begrunnelse at de står i tjeneste hos den Onde og at man således motvirker ondskapsens velde på jorden. Men det er påvist at heksetro alltid kommer etter et sammenbrudd i naturlige og etablerte menneskelige forhold. Slike samfunnsforstyrrelser med deres psykologiske virkninger er den dypere årsak som ikke blir anerkjent. Heksetroen er bare menneskets forklaring på sin egen instinktadferd. Se om dette i M. Douglas: «Witchcraft Confessions and Accusations», London 1970.

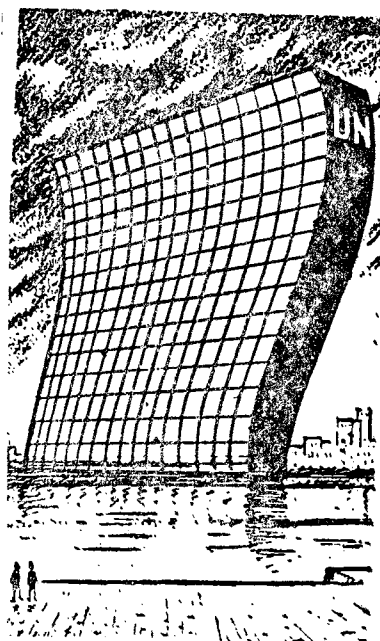
For å råde bot på den forakt, aggresjon, umoral og kriminalitet som var en naturlig følge av menneskenes integrasjon i et storsamfund, og for å hindre oppløsning og strid, forsøkte herskerne gjennom lovpåbud og moralsystemer å skape toleranse. Det betød at det ble gjort kriminelt og umoralsk å forsøke å ordne opp og skape sunne forhold igjen. Man skulle finne seg i og være ydmyk.

Integrasjon og toleranse er menneskenes vei til et helvete på jorden, og historisk tid er menneskenes periode som vesener i bur. Historien gir oss fortellingen om mennesket i konflikt med sin egen natur.

Det jordiske helvete steg i temperatur også på grunn av sykdomsspredning og raseblanding. Hver gruppe har sine spesielle sykdommer som den i stor grad også er tilpasset og derfor nokså motstandsdyktig overfor. Ved kontakt med fremmede blir sykdommen overført til dem som ingen motstandskraft har. Integrasjon betød derfor sterkt forøket sykelighet og større herjinger for hver sykdom. Eftersom en rase er en type der sinn, nerver, muskler og lemmer er nøye avpasset etter hverandre slik at de kan virke sammen på effektiv og harmonisk måte, vil raseblanding føre til menneskets nedbrytning, svekkelse og indre disharmoni fordi de forskjellige deler av legemet arves uavhengig av hverandre. De anlegg som passer sammen, kommer bort fra hverandre. «Den svake og sykdomsbefengte befolkning til dagens Egypt er et dramatisk bevis på de onde følger av en bastardisering som har foregått over 5000 år», sier således Henry Garrett i «The Mankind Quarterly» nr. 1, 1960.

Fedrenes synder hjemseekes på deres barn i tusen ledd, kunne vi si med en lett omskrivning av Bibelen. De onde følger av en bastardisering gjelder også på sinnets område for seg. I Canadian Psychiatric Association Journal nr. 3, 1956 påviser således Ian Kent sterkt forøket hyppighet av schizofreni ved raseblanding.

Det moderne industrisamfund har gitt folkeøkningen

Integrasjon og toleranse er menneskenes vei til helvete på jorden.

og sammenpressingen en ny, sterk tilskyndelse. Aggresjon, nervepåkjenning og dermed sammenhengende sykdom er blitt karakteristiske trekk i de storbyer som stadig har ett seg ut over jordens overflate. Menneskenes trykksbehov var engang medvirkende årsak til bydannelsene, men nu fremstår bysivilisasjonen mer og mer som en trussel mot dette grunnbehov hos mennesket. Også identitetsbehovet hos mennesket blir i det urbaniserte industrisamfund tilsidesatt på det alvorligste. Fler og fler blir revet ut av jordbrukssamfundet og dermed fra lokal tilhørighet. Det skiftende arbeidsmarked og behovet for mobil, tilpasningsdyktig arbeidskraft har revet individet løs også fra den lille territorielle tilknytning som kunne være mulig selv i et tettbefolket bysamfund. Med sterk arbeidsspesialisering, med sterk adskillelse mellom arbeidsplasser og boligområder og med presset på kvinnene til å ta arbeide utenfor hjemmet er også familien, og særlig slekten, sprengt. Og dermed er den lille, identitetskapende blodsguppe blitt borte. Tilbake står bare det ensomme enkeltindivid som mer og mer ser seg redusert til et nummer i den store, ansiktsløse massen. Det teknifiserte storsamfund har således gjort mennesket til et medlem av en hjord og en stim. Men hjorden og stimen er en gruppedannelse som ikke er naturlig for mennesket, se kapittel 2. I et fortvilet forsøk på å skape seg en identitet deltar vår tids mennesker i kampen om økonomiske statussymboler. Aggresjonen driver en til kamp mot enhver nabo om å være gjevst gjennom å eie flest nymotens innretninger. Med dette er mennesket blitt medlem av et noyau, den populasjon som holdes sammen bare av individenes behov for innbyrdes kiv og kranjel. Men heller ikke dette er den naturlige gruppedannelse for mennesker. Mennesket er skapt til å leve i en biologisk nasjon, hvilket vil si et samfund som holdes sammen til hjelp og støtte og til felles forsvar utad.

Det urbaniserte storsamfund berøver mennesket trygghet og identitet, men (Forts. side 6)

FRA GALLERIET

Leserne har ordet

VI ER UTÅLMODIGE, ANDERS LANGE!

Det var mange av oss som sokner til denne avisen, som fulgte parolen om å støtte Anders Langes Parti ved valget. Nå visste vi jo at dette partiet ikke akkurat utmerket seg med sin disiplin og enighet, men likevel har det blitt gjort ting som virker overraskende lite gjennomtenkt. Det er tross alt bare fire personer i Stortingsgruppen, og disse burde kunne holde hverandre informert om hva de tenkte å foreslå i de politiske debattene. Anders Lange, er i seg selv en bra mann å ha på Tinget. Han har mange skarpe og riktige meninger, men det ser ut til at det hele nå er i ferd med å koke bort i forslag og meningsytringer som smaker av smålighet!

Angrepene på barnetrygden virker søkte så lenge man ikke viser en mer innbitthet i kampen mot U-hjelp, den offentlige administrasjon o.l.. De skatte-trette som støttet Lange, vil neppe sette særlig pris på å miste den lille mulighet som det jo er å få noe igjen av staten ved den ynkelig lille barnetrygden.

Nei, Lange — kjør opp med viktigere saker enn det vi hittil har hørt — forbud mot ringing med klokker når AP skal ha møte o.l. — slikt smaker bare av pubertet.

Vi begynner å bli utålmodige! Vår reaksjon på en skuffelse over Langes parti må bli overveielser av å stifte et nytt og ekte nasjonalt parti. Vi kan ikke vente til Anders Lange og hans drabanter vokser ut av sine demokratiske knebukser. Tiden krever handling! Ser vi ikke mer til det fra Lange — ja, da fortjener han ikke vår støtte. Vi stiller oss foreløpig avventende....

Student

INGEN GRENSER?

Hvor går grensen for menneskenes hevngjerrighet og ondskap?

Finnes det ingen grenser i det hele tatt?

En spør i anledning den heksejakt som er blitt startet på forhennevende N.S.-medlemmer.

Hva mener Krigsinvalidforbundets generalsekretær mer kravet om at Valgforbundets representant Hanna Kvanmo skal stilles for riksrett, slik det stod gjengitt i Dagbladet? Hvilken sak skal hun stilles for riksrett for?

Fordi hun lot seg velge inn på Stortinget? Det opplyses at hun var 16 år da hun

meldte seg inn i N.S.

Finnes det da virkelig mennesker hvis hat er så stort at orm aldri dør og ild aldri slukner? Da er disse menneskene dypt å beklage.

En skulle anta at mange av medlemmene i Krigsinvalidforbundet er eldre mennesker, mennesker som har gått gjennom litt av hvert. Har da livet ikke lært dem å gå stille i dørene? Når en møter mennesker som livet har fart hårdt med blir en stort sett slått av deres tolerante livssyn, enkelte andre er steinhårde, rent ut sagt forhedrede og hatefulle.

Tilhører de fleste medlemmer av Krigsinvalidforbundet den siste kategori? En kan knapt tro det. — En kunne fristes til å spørre: Er et slikt krav fra Krigsinvalidforbundet enstemmig? Ingen dissens?

Mange frontkjempere — til dels sterkt invalidiserte, har fristet en kummerlig tilværelse etter krigen uten annen støtte enn den de får fra sosialen og en og annen gang en liten juleklaps fra en liten privat innsamling blandt likesinnede. Selvsagt finnes det bitterhet, men intet hat. Vi lever tross alt i en verden som ikke står stille. Burde det ikke nå snart være på tide også for de herrer og damer i Krigsinvalidforbundet å se fremover, glemme det som har vært og heller arbeide positivt for at ikke den kommende generasjon skal ta opp den vonde arv. Tenk dere om, krigsinvalid! Bli ikke stående som forvitrede saltstøtter stivnet i hat i verdenshavet! —

Frontkjemperkone

MONARKIET

Kong Haakon ville ikke oss i Nasjonal Samling noe godt. Han mente at vi hadde forrådt ham og hans hus. Det var ikke sant. Kongen reiste fra landet akkurat da han skulle ha vært her.

Olav — vår kjære konge idag — ville være tilbake i landet under den tyske okkupasjon — sammen med det norske folk. Det fikk han ikke lov til, og han dro også fra sitt land og folk i farens stund.

Det gjorde også mange som har ført det store ord i Norge til nu. Men vi vet at Kongen ser anderledes på disse ting idag.

A. L., Oslo

Det 20. århundres problem blir raseskillet. W.E.B. Dubois

(forts. fra side 5)

INSTINKT OG SAMFUNN

det er i sin økonomiske konkurranse, i sin mangfoldighet og i selve utryggheten rikt på stimulans. Den nødvendige overgang til desentralisert folkesetning og småsamfund vil kanskje møte sine største vanskeligheter på dette område, og i dette ligger der en stor utfordring til fantasi og skaperevne i fremtiden.

Menneskets natur lot seg ikke forene med det integrerte storsamfund. Da storsatene var skapt, fantes det derfor ingen annen mulighet for herskerne enn å undertrykke en del av menneskets instinkter og å søke å overdrive og sette store krav til den andre delen. Alle storsamfund undertrykker behovet for å kunne stå ansikt til ansikt med dem som leder, å kunne kjenne dem personlig og kunne tale med dem. For å holde storsamfundet og dets effektivitet oppe, kunne man dra nytte av menneskenaturens behov for en leder. Man fikk tyranner, despoter og konger av Guds nåde. Det gav trygghet og fasthet, men det undertrykket behovet for konkurranse om posisjon og fordele. Man kunne også dra nytte av menneskenaturens anerkjennelse av mer eller mindre arvelig gruppelederskap. Man fikk da oligarkier, aristokratier og partieliter. Det gav også en viss fasthet i styret og det gav for noen anledning til å delta i en statuskamp, men det fjernet den nødvendige lederskikkelse. Teoretisk sett fantes der en tredje mulighet for styre av storsamfundet. Man kunne la alle delta i den politiske maktkamp. Dette er demokratiets ideale fordring. Det fjernet lederskikkelsen og heller ikke gjennom en stabil elite gav det den trygghet som alle er mer eller mindre avhengige av i et spesialisert storsamfund. Disse mangler er grunnen til at demokratiet har tendens til å forsvinne i vanskelige og urolige tider. Det har klart

seg best i de land hvor de rasemessige forhold er mest homogene slik at fellesskap i mentalitet har gitt en viss fasthet i samfundet til tross for den splittelse og indre strid som selve systemet oppfordrer til.

Bærerne av de forskjellige styreformers og de ideologier som ble brukt i forbindelse med dem støttet alltid sin maktposisjon ved å lage sine egne moralsystemer. De som støttet styresystemet ble da kalt høytstående og gode, mens motstanderne ble tilagt en spesiell type følelser og instinkter som ble kalt lave og onde. Noe slikt finnes naturligvis ikke i naturens virkelighet. Der er alle instinkter rett og slett livsbevarende.

For enkeltmennesket i vår tids industrialiserte masse-samfund er imidlertid styreformens av underordnet betydning. For uansett system er den enkelte maktesløs i massen og han står i sitt forhold til fellesskapet nødvendigvis bare overfor et ansiktløst, upersonlig byråkrati. Det som i motsetning til styresettet virkelig spiller en rolle for storsamfundets mennesker, er den ideologi som de styrende har. I Vestens verden etter den franske revolusjons tid kan vi tale om tre vesentlige hovedtyper: Kommunisme, liberalisme og nasjonal-socialisme. På bakgrunn av det som ble hevdet i kapittel 5 kan vi nu forsøke å vurdere dem i forhold til det som menneskenaturen krever av organisasjon.

(Forts. side 7)

(forts. fra side 4)

NUF tørnet sammen...

sjen, gir et bilde av «god» demokratisk presse-etikk: — Etter to-tre timers hissig og hatefullt munnhuggeri sprakk det totalt for en av de fire rasehygienkerne. Under ville brøl — «Verdamme Schweinel» — gikk han løs med knyttede never på den mildt sagt indignerte forsamling, og flere studenter gikk i golvet for nynazistens raseri.

Lenger ute i reportasjen finner vi ting som bør kunne være en kilde til forståelse av demokratiets sanne ansikt: I et intervju med studenter, som Dagbladet kom i kontakt med, ble det hevdet at man ikke kunne finne seg i en slik politisk propaganda — det måtte finnes en grense for toleransen!

Det er forstemmende å se, at den moderne raseforskningens resultater til tross, så lever de mest reaksjonære forestillinger om hva rase egentlig er, fortsatt videre,

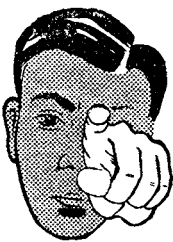
selv i kretser hvor muligheten til å skaffe seg litteratur om emnet burde være stor. Det at man i venstrevridde kretser fremdeles kjemper en fortvilet kamp mot den nasjonale revolusjon og dens idéer, viser igrunnen ikke annet enn at vi i Nasjonal Ungdomsfylking har vist vår eksistensberettigelse — som representanter for det eneste prinsipp som kan bli redningen for folket og rasen i den eksistens-kamp vi aner er svært nær. Vi vil fortsette vår kamp — møte uvitenhet og løgn med moderne naturvidenskap og det overlegne nasjonale prinsipp. Argument vil bli møtt av argument — vold vil bli møtt med vold! Nasjonal Ungdomsfylking er i rask vekst og utvikling — vi kan, om behovet er der, sette makt bak vår rett til meningsytring neste gang!

For vi kommer igjen!

HUMØR- sveiten

Det var like etter at Den 2. verdenskrig hadde brutt ut, men før lille Norge ble trukket med i krigens malstrøm. Som kjent var det temmelig dårlig bevendt både med utstyr og beredskap — og den jevne manns forstand på militære «jernvarer» og annet krigsmateriell var heller ikke noe å skrive hjem om.

Dog fantes et og annet fartøy tilhørende Marinen, som ennå holdt seg sånn nogenlunde flytende — iallfall til paradebruk. Et slikt var det, som en dag utpå høsten 1939 la til kaien i en av våre kystbyer. Noe særlig fryktinngytende syn kunne det neppe ha vært, for da den hadde ligget der en times tid, kom det en mann slengende og sa: «Jeg skulle gjerne ha ferske reker for en krone».

Enkel hoderegning

Hvis hver abonnent skaffet én ny abonnent — da ville vårt opplag fordobles. Og alle har minst én meningsfelle. Har du kontaktet din?

(forts. fra side 6)

INSTINKT OG SAMFUNN - -

sjon og vern i et godt og harmonisk samfund. Vi må da sette opp følgende hovedkrav:

- Individet må ha slektsskapstilknytning
- individet må leve i en lokalitet som er selvfor-sørgende.
- der må være privat eien-domsrett
- produksjonen må utfø-res av små grupper
- fremmede må avvises.

Kommunismen som den har vært presentert i Europa har i prinsippet ikke oppfylt noen av disse kravene. En-hver kommunisme avviser punkt c). Den avviser også punktene a) og e) eftersom den forfeiter internasjonali-smen. Den rene liberalisme avviser også disse to punk-tene eftersom den også er internasjonalistisk og dertil overmåte individualistisk or-ientert. Punktene b) og d) kommer også i motsetning til liberalismen forsåvidt som den fremmer stordrift og arbeidsdeling gjennom sitt krav om maksimal kon-kurransen med sikte på størst mulig effektivitet i produk-sjonen. Bare punkt c) kan renliberalismen tilby den egentlige menneskenatur.

I forhold til dette betød forrige århundres nasjonal-liberalisme et bedre styre. I noen grad bygget det nemlig på fellesskap i avstamning idet den forstod nasjonen som de mennesker som had-de felles historie og felles sprog og tradisjoner. Men nasjonalismen trakk grensene for nasjonen mer etter de gamle internasjonali-stiske fyrstestaters grenser enn etter virkelige slekts-grenser. Derfor kom ofte «nasjonen» til å bestå av mennesker av forskjellig ra-se som hadde fått sin likhet i tradisjoner og kanskje i sprog bare som resultat av at de i tidligere tider var blitt tvunget sammen av fyr-stemakt og statsmakt.

Et virkelig fremskritt i menneskelighet ble gjort av den tyske nasjonalsosialis-men som klart definerte na-sjonen som en blodbeslek-tet gruppe. Derfor la den og-så sterk vekt på avvisningen av rasefremmede og oppfyl-te følgelig punktene e) og a). Den oppfylte også punktet c), om enn kanskje på en mer tvilsom måte enn libe-ralismen.

Men heller ikke nasjonal-sosialismen oppfylte punk-tene b) og d), og årsaken var at også denne retning beholdt den store organisa-

sjon av alt samfundsliv. Det vil si at nasjonalsosialistene ville ha fedrelandet som et enhetlig, stort fellesområde for alle folkets titalls millio-ner av mennesker. Alle skul-le ha samme rettigheter over alt og alle skulle være avhen-gige av helheten gjennom fel-les samarbeidende stor-øko-nomi.

I motsetning til dette vil en moderne nasjonalisme se det som ønskelig og nødven-dig å gjøre landsdeler og dis-trikter mest mulig selvhjulp-ne på det økonomiske områ-de og å skape små, desentra-liserte bedrifter. Den vil og-så søke å gi mennesket lo-kal slektsskapstilknytning in-nenfor den nasjonale og ra-semessige storgruppe det er innpasset i.

Den etologiske vitenskap og dens anvendelse til belysning av menneskenaturen vil, når kjennskapet til den endelig blir utbredt, få de største virkninger på en rekke av samfundslivets og åndslivets områder. I etolo-gien vil vitenskaper som psykologi og sosiologi ende-lig kunne finne et sikkert grunnlag, og vår historiefor-ståelse vil bli revolusjonert. Størst vil virkningene kan-skje bli på politikens områ-de. Etologien med dens for-lengelse inn i genetikk og rasevitenskap vil endelig gi et velfundert bilde av men-neskets natur. Og det er først med utgangspunkt i en slik sikker menneskeforstå-else at det blir mulig å opp-stille de riktige mål for en samfundsplanlegging. Denne må jo nemlig ta sikte på å skape et samfund som er menneskevennlig, hvilket igjen vil si at det må harmo-nere med menneskets med-fødte natur. Likeledes er det bare den sikre kjennskap til menneskenaturen som etolo-gi og genetikk kan gi oss, som vil gjøre det mulig å velge de riktige midler til å nå de oppstilte mål i politik-ken. For bare gjennom sik-ker forhåndskunnskap om hvordan en befolkning vil reagere på de forskjellige tiltak kan man ha trygghet for at tiltakene virkelig før-er til de ønskede resultater. Fortiden er full av eksemp-ler på revolusjoner som ble mislykket fordi lederne ikke forstod hva reaksjonene vil-le bli på de forandringer man gjorde. I fremtiden vil en politiker som ikke er eto-logisk og genetisk orientert, i beste fall bli betraktet som en bajas som gjør slag i løse luften, og i verste fall som en stut i en porselensbutikk.

SLUTT

Nr. 371/72

Hvis ikke annet er angitt, koster platene kr. 120,- pr. sett à 2 plater med en samlet spilletid på ca. 2 timer.

Nr. 2168/9 *Horst Wessel-sangen* og *Wir fahren gegen England*. Single-plate med bare disse to kjente sangene. kr. 20,—

Nr. 352 *Wunschkonzert für die Wehrmacht*. Tyske slagere fra krigstiden fremført av datidens kjente vokalist og orkestre. Kr. 60,—

Nr. 353/354 *Aus dem Führerhauptquartier*. Den 2. verdenskrig i ord og toner bundet sammen av tyske Wehrmacht-kommunikéer.

Nr. 355/356 *Ein Volk, ein Reich, ein Führer*. «Eterkrigen» eller radiopropagandaen slik den hørt over alle stortyske sendere. Kampsanger, taler lydeffekter.

Nr. 357/358 *Führer befiehl...* Tsjekkoslovakia-krisen 1938-39 belyst ved utdrag av bevarte opp-tak av taler som Hitler og Goebbels holdt i Riks-dagen og på Partidagen i Nürnberg.

Nr. 359/360 *Volk ans Gewehr*. Polenfelttoget 1939 i lydbilder og taler av Adolf Hitler. Dertil der Führers appell til England.

Nr. 361/362 *Aufbruch der Nation*. Fra maktover-tagelsen i 1933 til innføringen av verneplikten og Hitlers tale på Rikspartidagen i 1937. Marsjer, kampsanger m. m.

Grammofon-plater

TIL SALGS
GJENNOM

BOKTJENESTEN

Nr. 353/54

Nr. 371/72 *Die Jugend marschiert*. Platene om Hitlers ungdomsbevegelse. Lydglimt fra leirliv og oppmarsjer. Appeller, kjente ledere taler, sang og musikk.

Nr. 363/364 *Vorwärts voran!* Fra Saar-avstem-ningen 1935 til vestfelttoget 1940. Riksdagstaler av Hitler, radioens «særmeldinger», frontrapporter fra kanalkysten og marsjmusikk, fanfarer og kamp-sanger.

Nr. 365/366 *Einigkeit und Recht und Freiheit*. Hitlers berømte tale den 28. april 1939, da han holdt et oppgjør med Roosevelts «spørreskjema» og fikk selv diplomatiosjen til å gi seg latteren i vold. Taleren Hitler på sitt beste.

Nr. 367/368 *Aufruf an das deutsche Volk*. Hitlers radio-opprop den 2. februar 1933 efter maktover-tagelsen. Goebbels' tale i Berliner Sportpalass åtte dager senere. Deres visjoner, forhåpninger fastholdt i platerillen.

Nr. 369/370 *Hölle, wo ist dein Sieg?* Fra Nürn-berger-prosessen. Göring i kryssforhør, en hem-melig tilleggsprotokoll, Jodl i egen sak, Rundstedt og Brauchitsch som vitner samt noen av de an-klagtes sluttinnlegg.

Nr. 373/74 *Waffen-SS*. Det tredje rikets garde-tropper i ord og toner. En enestående samling lyddokumenter fra ukerevy og radio.

Spesialbrosjyre sendes på forlangende.

(forts. fra side 3)

Historien om front . . .

Bortsett fra ensomme og tapre forsøk fra enkelte for-tvilte elever, enslige svaler som har noe viten fra for-siktige foreldre, er elevene blitt omhyggelig vernet mot motforestillinger i dette spil-let.

Det er denne situasjonen Senje har villet forandre på. Han vet at i alle skoleklas-ser har det vært barn av frontkjempere og andre NS-folk. Delvis har de intet visst om sine foreldres fortid, del-vis har de ant noe, delvis er de blitt informert av foreldrene. Alle var de utsatt for skolebøkernes, lærernes og 17. mai-talernes hensynsløse påvirkning. Intetanende eller vergeløse og fortvilte.

Han vet at det har ført til tragiske sammenstøt mel-lom barn og foreldre i det øyeblikk barna har fått vite noe annenstedsfra. Dette vet altså Senje. Han vil gjøre

noe med det.

Hans motiver er hederlige over enhver tvil. Det gjen-står å se om det har lyktes ham.

Senje tar opp et problem, aktuelt blant mange front-kjempere: Skal jeg fortelle barna noe, eller skal de skå-nes? Hvordan skal man for-telle dem det? På hvilket al-derstrinn?

Han tar for seg et ek-stremt, men slett ikke sjel-dent eksempel: Faren, Per, har intet fortalt; sønnen, Per, er ivrig kommunist, Marx-, Lenin og Mao-dyrker.

Per nøler, men forbereder seg samtidig på å snakke med sønnen, tar for seg sita-ter og sanger, forteller om kameraters skjebner, alle hentet fra virkeligheten, for-teller om broren som falt, om innsatsen. Han holder venstreekstremistenes be-grepsforvirring opp mot søn-

T-shirt med schwastika og teksten White Power, sel-ges. Liten størrelse kr. 20,— henv. F. & L.'s redaksjon

«BOKEN OM QUISLING».. (Oslo 1941) selges. 100 kr. henv. redaksjonen.

Dansk swastika-armbind, rødt med hvitt hakekors, selges kr. 30,—. Henv. redaksjonen.

nen, forteller om Quisling og hans bakgrunn. Per stiller seg ikke i heltepositur, han er temmelig desillusjonert, men han viser Pål likhets-punktene mellom alle ideal-ister og revolusjonære, hvil-ken retning de enn tilhører, og han gjør det med en viss humor.

Senje skriver kort og klart, i en tone ungdommen (Forts. side 8)

(forts. fra side 1)

Den bakvendte...

te landsmenn.

Forøvrig er formannen i Stortingets justiskomité, Senterpartiets Bjørn Unneberg, inne på noe når han i en uttalelse til pressen peker på at «Stortinget må først og fremst være representativt for det norske folk. Spørsmålet blir da om ikke også disse medborgere, med den fortid det her er tale om, er representative for en ganske stor gruppe i vårt folk —».

Ja, en må vel faktisk si at vi da er temmelig underrepresenterte!

Og hva med alle Arbeiderpartiets tyskerarbeidervelgere? Kanskje noen av dem har vært og er representert på Stortinget? Noe vi ikke skal si et ord om eftersom de jo ubestridelig utgjør en meget betydelig velgerskare.

(forts. fra side 1)

Kreml frykter...

verdenskrig», og at de endog «trekker selveste krigsresultatene i tvil». Det er klart, hevder den sovjetiske presse, at en slik «provoserende oppfordring» til grenserevisjon nødvendigvis må utløse gjensidige krav og føre til uløselige konflikter mellom statene.

Ifølge «Internasjonalt liv» gjør kineserne krav på over en million kvadratkilometer territorium (en femtedel av hele Sovjet-Unionen!) nord for Amur og øst for Ussuri. Da russerne for en tid siden satte nye navn på en rekke steder i det russiske «Fjerne Østen», protesterte den kinesiske partiavisen høylydt — noe som av russerne ble betraktet som «kinesisk innblanding i Sovjets indre anliggender».

I den røde-kinesiske pressen blir det gjerne hevdet, at den moderne sovjet-russiske politikk ikke skiller seg fra det zaristiske Russlands, og at dagens Sovjet-Union er farligere «enn de gammel-dage imperialiststatene». Overfor befolkningen i Asia, Afrika og Latin-Amerika blir Sovjet-Unionen fremstilt som en «nykolonialistisk makt».

Bortsett fra kontrollen over noen få vasallstater av tvilsom militær verdi, er Sovjet-Unionen blitt stående ganske isolert i internasjonal politikk. Denne tvangssituasjon, som er alt annet enn ufarlig, påvirker selv sagt Kremls utenrikspolitiske disposisjoner tilsvarende. Men situasjonen byr også på visse perspektiver for Europa når det gjelder løsningen

TAKK FOR HJELPEN!

I 1969 ble en 24 år gammel dansk student arrestert som hasj-smugler i Tyrkia. Freddy Vedlon Hansen, som den vidløftige het, fikk av tyrkerne 30 års fengsel. Selvsagt trådte den demokratiske rettsbevissthet i kraft i Danmark, og regjeringen brakte sitt forhold til NATO-partneren Tyrkia på bristepunktet i forsøket på å få studenten løslatt. Man skal jo helst ikke straffes for kriminelle handlinger lenger her i Norden. Regjeringen gjorde godt arbeid — slik demokratiske styresmakter alltid gjør når det gjelder en innsats for det abnorme og asosiale — og Freddy Vedlon ble faktisk løslatt. Nå er samme student igjen i arresten. Han er anholdt i forbindelse med opprullingen av Danmarks hittil største narkotikasak.

★

FØRSTE RUNDE AVVIKLET I ITALIA

Enda et udugelig demokrati står for fall i Europa. Fortvilet ruller de etablerte opp militære og fascistiske kuppplaner på løpende bånd! Politiske attentater ryster landet, og fascistene har startet en agitasjon mer intens enn noensinne. Enn finnes det håp for lov, orden og stabile forhold i Italia — det er duket for annen runde!

(forts. fra side 7)

Historien om...

kjenner, med en undertone av klar sympati for frontkjemperne og deres offegang.

At han «boltrer seg i den gjørmebølge av debattforurensning som ble restaurert.....», er intetsigende pjatt som nettopp forurenser.

Det er ikke den leksen som bør ramses opp når man som far og frontkjemper står overfor Pers problem.

For mange kan Senjes bok kanskje bety en åpning. Han fortjener takk og ikke skjellsord.

OKB

av viktige europeiske spørsmål. Riktig utnyttet kan dette faktum være avgjørende for det fremtidige forhold mellom Sovjet-Unionen og Vest-Europa.

C. C. OM SVEN DYSTHE

Morgenbladets redaktør har fått den «falske» NS-mannen, Sven Dysthe, i vrangstrupen. Dette er da også nesten ikke til å unngå, men det ville vært ønskelig om C. C. også i sin stillingstagen til de andre av okkupasjonstidens merkverdigheter, ville være like «rystet» og sannhetssøkende. For det er da noe slikt han forsøker å gi inntrykk av i et «P.S.» til en artikkel om Dysthe. Han skriver: — Jeg ber om unnskyldning for min nærmest monomane interesse for «saken Dysthe». Men jeg kan ikke sitte fullt vitende om at et menneske til de grader lar seg uberettiget glorifisere, rett og slett fordi det er en historieforfalskning som vil kunne få uheldige konsekvenser, hvis legenden blir stående uimotsagt.» C. C. er unektelig inne på noe der!

★

C. C. OM LANDSSVIK

Med det samme vi er igang med Morgenbladets C. C., kunne det være artig å sitere en stubb fra en lederartikkel om de dømte «landssvikere», som nå ærer Stortinget med et besøk. Hør bare: — Det som nu er skjedd, er etter vår oppfatning faktisk å underkjenne hele landssvikoppgjøret. Hvis man ikke finner en løsning på de to dømte stortingsrepresentanters deltagelse i vår lovgivende forsamling, gir man dagens unge — og våre etterkommere — den oppfatning at etterkrigsoppgjøret ikke var særlig alvorlig ment.» Vi er redd vi må skremme C. C. med at det nok ikke blir — om det ikke allerede er blitt — den eneste oppfatning de unge vil få av «rettsoppgjøret. Det er snart duket for en real oppvask!

★

DE LIKTE IKKE SIN EGEN MEDISIN!

Giennom mange harde år, har Nordiska Rikspartiets leder og hans familie møtt en utspekulert form for hets som få ville klare å stå imot. Trusler om mord, sjikaneering, feilbestilte varer, politianmeldelser o.s.v., o.s.v. Parallelt med denne rent personlige hets, har det stadig vært geskieftige personer i virksomhet med å svartmale og drive en vulgær lønnonaganda mot deres ideologiske grundstandpunkt — nasjonalsosialismen. Disse personer har

ustraffet, og uten fare for eventuelle følger, kunnet uttale og skrive ting uten andre grenser enn løgnens og vannviddets!

Nå har Nordiska Rikspartiets etterretningstjeneste startet en registrering av folk som bevisst og uten skrupler har gått inn for å ødelegge og drive hets mot nasjonalsosialismen og dens foregangsmenn. Enkelte navn er blitt offentliggjort i bladet «Nordisk Kamp», og resultatet har vært at disse personer nå har fått en prøve på sin egen medisin!

Det kan synes som smaksprøven ikke falt helt heldig ut. Ihvertfall snakkes det nå plutselig om ny-nazistisk terror mot «stakkarene», og den svenske justisminister har funnet grunn til å skjerpe overvåkingen mot de fæle nazistene, som var frekke nok til å gi igjen med demokratens egen bitre medisin!

★

«SWASTIKA» KOMMER!

Filmen som gir et sannere bilde av Adolf Hitler enn noen hittil laget, vil bli satt opp på norske kinoer. I Danmark skapte den panikk i den demokratiske leir ved å gå for stappfulle hus av ungdommer! Den må bli obligatorisk for nasjonalister av alle kategorier også her i Norge — se den!

★

ENOCH POWELL,

engelskmannen og konservativeren som tør bruke ordet rase, og som får støtte av de britiske arbeidere, seiler nå opp som sterk kandidat til posten som det konservative partis nye leder. Han ga en ubetinget støtte til de britiske gruvearbeiderne og deres kamp for bedre forhold, og kalte valget i England for et bedrageri.

★

IMPORTERTE LUS I HOVEDSTADEN

Nei, det er hverken visse ambassade-funksjonærer eller våre «gjestearbeidere» vi skal la gjennomgå under den overskriften. Det dreier seg nemlig om virkelige lus! I mange år har Oslo vært fri for denne plagen, men nå er den temmelig konstant. Og hvem vet, kanskje har vi likevel grunn til å rette lyset mot visse kategorier av fremmedarbeidere? Ihvertfall påstås det av Oslo Helse-

råd at lusen ikke lar seg lokalisere til noe bestemt distrikt, og det har heller ikke sammenheng med fenomenet langt hår. Derimot lurar man på om ikke plagen kan være «importert»!

★

SEIERHERRENES AVSPENNINGSMONUMENT

Det mest bisarre symbol på supermaktenes fredspolitik i det lemlested Europa er den sonegrensen som etter hvert er kommet til å markere skillet mellom de to blokker som belærer oss om såkalt «fredelig sameksistens». Denne delen av det beryktede «Jernteppet» er et sammenhengende belte bestående av 836 kilometer tomasket piggråd og 590 kilometer enmasket ditto. Videre utgjør minefeltene en strekning på 750 kilometer. Omkring 1,7 millioner anleggsmaskiner er beskjeftiget for å holde det hele i stand. Til kontrollen forøvrig er avsett 540 utkikkstårn og 936 bunkere samt ytterligere 136 utkikksposter plassert i trærne. Dertil finnes 517 vakthunder og 109 innretninger som avgir elektriske signaler. 79 kilometer av sonegrensen er sikret ved hjelp av automatiske skytevåpen, og endelig er det bygget 705 kilometer med bilfeller.

Slik ser det ut i Europa 30 år etter Den 2. Verdenskrig. Og enda finnes det folk som innbilder seg at det var Europa som vant krigen.

..Den skönaste morgonrödnaden,
är skenet från brinnande städer.

Karl Marx

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

★

FOLK OG LAND I DANMARK

2920 CHARLOTTENLUND
Postbox 57

★

Abonnementspriser 1974:

Kr. 70,- pr. år, kr. 35,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 40,- pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 80,- pr. år, kr. 40,- pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 2,-

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo